

III. Въ всичкитѣ думи, дѣто въ старобългарския езикъ е имало *лз* (слънце, слъза, длъгъ, влъкъ, жлътъ и пр.) въ сърбския езикъ това *лз* *безъ исклучение* е прѣминжло въ *у* (суице, суза, дуг, вук, жут), а въ македонското наречие отчасти се е запазило (лъ или ъл), както и въ българския книжовенъ езикъ; или понеже *ѡ*, е прѣминжло въ *о*, то и *ѡл* (лъ) е станжло *ол*, както и въ западна България (солза, долг, волк); отчасти (въ севѣр. Македония) е станало *у*, както и въ запад. България.

Въ това отношение макед. наречие е сродно съ българскитѣ говори.

Така отъ Българинъ е станжло Болгаринъ, Бугаринъ.

IV. Гопчевичъ казва: „сърбскитѣ гласове *н* и *л* нѣма български езикъ, а само въ нѣкои думи тѣ се замѣстватъ чрѣзъ употрѣблението *я*, *ю* и *е*, напримѣръ.

Сърбски:

Коњ,

Учитељ,

Довољно.

Български:

Кон

Учител

Доволно

Македонцитѣ повечето изговаратъ *л* и *н* така, както и Сърбитѣ“.

Гласътъ *н* е *н* умегчено отъ *й*, *ь* или *е*; а *л* е равно на *л* умегченъ отъ сжщитѣ гласни, т. е. *н* и *л* сж мекки гласове *н* и *л*. Писателътъ казва, че такива мекки гласове нѣмало въ българ. езикъ и, че само въ нѣкои думи тѣ се замѣствали съ *я*, *ю* или *е*. Такъво нѣщо може да каже човѣкъ, който или не разбира това, което расправя, или иска да изопачи истината.

а) Бъ българ. езикъ има мекки гласове *н* и *л*, но Българитѣ не ги означаватъ тѣкмо съ такива